

Sygn. akt VII U 885/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

po rozpoznaniu posiedzeniu niejawnym w dniu 8 kwietnia 2021 r. w Warszawie

sprawy T. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wypłatę emerytury

na skutek odwołania T. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 4 maja 2020 roku, znak: (...)

oddala odwołanie.

SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

T. G. w dniu 29 czerwca 2020 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 4 maja 2020 r., znak: (...). Odwołujący zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że nie ma on prawa pobierać równoległe dwóch emerytur, mimo że okresy ubezpieczenia powszechnego i służby mundurowej nie zostały wzajemnie uwzględnione przy ustalaniu prawa do świadczeń, a każdy z nich z osobna jest samodzielnie wystarczający do uzyskania prawa do emerytur w określonym systemie, a także mimo tego, że nie miał on możliwości doliczyć stażu cywilnego do swojej emerytury wojskowej, Mając na uwadze powyższe ubezpieczony wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w części, w jakiej zawieszona została wypłata powszechnej emerytury i przyznanie do niej prawa oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego od organu rentowego na swoją rzecz według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania T. G. wskazał, że do emerytury wojskowej wypłacanej przez Wojskowe Biuro Emerytalne przyjęto okres jego służby wojskowej w latach 1974-2003. Stwierdził, że następnie podjął zatrudnienie jako pracownik cywilny i odprowadzał z tego tytułu składki na ubezpieczenie społeczne. W jego ocenie istnieje możliwość jednoczesnego nabycia prawa do emerytury z ubezpieczenia społecznego i emerytury mundurowej wówczas, gdy okresy ubezpieczenia powszechnego i służby mundurowej, w oparciu o jaką ustalono wysługę, nie zostały wzajemnie uwzględnione przy ustalaniu prawa do świadczeń a każdy z nich jest samodzielnie wystarczający do uzyskania prawa emerytury w określonym systemie. Uznał, że z racji odpowiednio długiej służby wojskowej, przy jednoczesnym osiągnięciu górnej granicy podstawy wymiaru, wypracowany po okresie jej zakończenia, staż „cywilny” nie mógł być wykorzystany do podwyższenia świadczenia. Przytaczając treść orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia

2019 r. wydane w sprawie I UK 426/17 stwierdził, że możliwość pobierania dwóch świadczeń uzależniona jest od braku możliwości prawnych w wykorzystaniu okresu ubezpieczeniowego „cywilnego” przy uzyskaniu czy zwiększeniu emerytury mundurowej (odwołanie z dnia 29 czerwca 2020 r., k. 3-7 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że należało zawiesić wypłatę przyznanej zaskarżoną decyzją emerytury powszechnej z uwagi na zbieg prawa z emeryturą wojskową, którą odwołujący pobiera od 1 lutego 2003 r. ZUS zaakcentował, że prawo do emerytury wojskowej nie zostało ustalone na podstawie art. 15a, 15d i 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, ponieważ ubezpieczony wstąpił do służby przed 2 stycznia 1999 r. (odpowiedź na odwołanie z dnia 27 lipca 2020 r., k. 27 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. G. pełnił służbę wojskową od 24 października 1974 r. do 30 czerwca 2003 r. W tym okresie służył w: (...) od 24 października 1974 r. do 1 sierpnia 1975 r., (...) od 2 sierpnia 1975 r. do 2 września 1980 r., (...) pułku lotnictwa myśliwskiego od 3 września 1980 r. do 24 lutego 1985 r., (...) pułku lotnictwa myśliwskiego od 25 lutego 1985 r. do 4 marca 1990 r., (...) od 5 marca 1990 r. do 7 czerwca 1992 r. oraz (...) od 8 czerwca 1992 r. do 30 czerwca 2003 r. (odpis przebiegu służby wojskowej z akt personalnych odwołującego, k. 71 akt MON).

Odwołujący po zakończeniu służby otrzymał prawo do emerytury wojskowej od 1 lipca 2003 r. w kwocie 2.864,07 złotych na mocy decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego w W. z dnia 25 lipca 2003 r., znak: (...). Decyzja została wydana na podstawie przepisów ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Przy ustalaniu prawa do świadczenia nie zostały uwzględnione odwołującemu „cywilne” okresy zatrudnienia, a jedynie okres służby wojskowej od 24 października 1974 r. do 30 czerwca 2003 r. w wymiarze 28 lat, 8 miesięcy i 7 dni. Procentowy wymiar emerytury wyniósł 75,53% i został ograniczony do maksymalnego poziomu 75%, na który złożyło się 40% z tytułu 15-letniego okresu służby wojskowej oraz 35,53% z tytułu ponad 15-letniej służby wojskowej (decyzja z dnia 25 lipca 2003 r., k. 18-20 akt MON oraz pismo Wojskowego Biura Emerytalnego w W. z dnia 15 kwietnia 2020 r., k. 19 a. e.).

Wysokość emerytury wojskowej została zwaloryzowana na podstawie decyzji z dnia 5 marca 2020 r., znak: (...) i wyniosła 4.534,23 złotych od dnia 1 marca 2020 r. (decyzja z dnia 5 marca 2020 r., k. 62 akt MON).

Odwołujący w dniu 28 lutego 2020 r. złożył wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o emeryturę. Zaskarżoną decyzją z dnia 4 maja 2020 r., znak: (...) organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do wnioskowanego świadczenia od 1 lutego 2020 r. w kwocie 2.267,91 złotych oraz zawiesił jego wypłatę z uwagi na zbieg praw z emeryturą wojskową oraz kontynuowanie zatrudnienia (wniosek z dnia 28 lutego 2020 r. i decyzja z dnia 4 maja 2020 r., k. 1 i 21 a. e.).

Ubezpieczony aktualnie pozostaje w zatrudnieniu (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w tym w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i w aktach Wojskowego Biura Emerytalnego. W ocenie Sądu dokumenty zebrane w sprawie były wiarygodne i nie stanowiły przedmiotu sporu pomiędzy stronami procesu. W związku z tym ustalone fakty były wystarczające do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie T. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 4 maja 2020 r., znak: (...), jako niezasadne, podlegało oddaleniu.

W zaskarżonej decyzji organ rentowy wskazywał, że odwołujący nie ma prawa do wypłaty emerytury ustalonej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, gdyż pobiera wyższe świadczenie wypłacane przez Wojskowe Biuro Emerytalne oraz ze względu na kontynuowanie zatrudnienia. Ubezpieczony w uzasadnieniu odwołania wskazywał, że organ rentowy powinien wypłacać mu świadczenie, ponieważ nie wykorzystał żadnego okresu „cywilnego” do podwyższenia wysokości pobieranej emerytury wojskowej.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą emerytalną” świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach.

Na podstawie art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznając odwołującemu prawo do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dokonał zawieszenia jej wypłaty. W rozpatrywanej sprawie odwołujący nabył uprawnienia do emerytury wojskowej po 25 latach służby, ponieważ legitymuje się wojskowym stażem służby w wymiarze 28 lat, 8 miesięcy i 7 dni. Do wysługi emerytalnej nie doliczono odwołującemu okresów zatrudnienia po zwolnieniu ze służby, co nie miało wpływu na prawo do wyliczonej emerytury wojskowej. Zgromadzony materiał dowodowy w postaci m.in. zaświadczenia Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 15 kwietnia 2020 r. pozwolił ustalić Sądowi, że do przyznania emerytury wojskowej nie zostały uwzględnione odwołującemu „cywilne” okresy zatrudnienia. Sąd zważył, że w oparciu o zasady obliczania tej emerytury określone w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i wynikające z niej ograniczenia dodatkowe okresy składkowe uwzględnione ubezpieczonemu do wypłaty emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie miały wpływu na świadczenie wypłacane przez Wojskowe Biuro Emerytalne.

Z poglądów orzecznictwa wynika zasada prawa ubezpieczeniowego, zakładająca prawo do pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego) w sytuacji tzw. zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w tej ustawie, jak również w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie emerytalnej z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym, między innymi strażaków (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2012 r., II UK 237/11 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 lipca 2016 r., III AUa 1254/15). Również możliwość nabycia obu rodzajów tych świadczeń, tj. przewidzianych na tle odrębnych systemów zabezpieczeń społecznych, nie jest równoznaczna z możliwością ich wspólnej wypłaty (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 lipca 2014 r., III AUa 1542/13).

W rozpatrywanej sprawie „cywilne” okresy ubezpieczenia odwołującego nie miały wpływu na wysokość emerytury wojskowej, którą otrzymał po wypracowaniu ponad 25 lat pracy i osiągnięciu podstawy wymiaru w maksymalnym

wymiarze 75%. Ustalono fakty prowadzą do wniosku, że ubezpieczony uzyskał prawo do dwóch różnych świadczeń, których okresy stażu pracy nie nakładają się na siebie i nie uzależniają wzajemnie przyjętej wysokości ich wypłaty.

W powołanym przez obie strony procesy wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie I UK 426/17 Sąd Najwyższy analizował sytuację żołnierzy zawodowych powołanych do służby wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. oraz tych, którzy podjęli służbę po dniu 1 stycznia 1999 r. Z orzeczenia wynika jednoznacznie, że odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75% są wystarczające, aby „cywilne” okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia żołnierzom. Ubezpieczony, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego „cywilnego” okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze. Kryterium, które zadecydowało o uprzywilejowaniu żołnierzy powołanych do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r., związane było z brakiem możliwości uwzględnienia w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą relewantną. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej. Właściwym kierunkiem wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej jest użycie w ust. 2 tego artykułu sformułowanie „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych”, co oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej. Powyższe uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego. Wspomniany wyżej „brak możliwości” nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu „cywilnego” w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17).

W rozpatrywanej sprawie odwołujący nie zdecydował się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych celem zwiększenia podstawy wymiaru świadczenia wypłacanego przez Wojskowe Biuro Emerytalne. W związku z tym w tym zakresie orzeczenie Sądu Najwyższego miało zastosowanie w niniejszym postępowaniu. Jednakże zgromadzony materiał dowodowy dał podstawy do ustalenia, że ubezpieczony przed złożeniem wniosku o emeryturę z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie zakończył nawiązanego stosunku pracy.

Zgodnie z art. 100 ustawy emerytalnej prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Jednak stosownie do treści art. 103a ustawy emerytalnej prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Przepis art. 103a ustawy posiada identyczną treść, jak w przypadku obowiązującego w okresie od dnia 1 lipca 2000 r. do dnia 7 stycznia 2009 r. art. 103 ust. 2a ustawy. Artykuł 103a został wprowadzony od dnia 1 stycznia 2011 r. na podstawie art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 ze zm.).

W konsekwencji powrócono do konstrukcji ryzyka emerytalnego uzależniającego pełną realizację uprawnień emerytalnych od uprzedniego rozwiązania stosunku pracy.

Instytucja zawieszenia prawa do emerytury ze skutkiem wstrzymania jej wypłaty została przewidziana przez art. 103a ustawy dla każdej sytuacji kontynuowania zatrudnienia wykonywanego bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury ustalonym w decyzji organu rentowego. Wstrzymanie wypłaty świadczenia należy stosować w przypadku

ustalenia prawa do emerytury na mocy decyzji wydanej bezpośrednio w załatwieniu wniosku, a także podczas wykonania orzeczenia danego sądu. Doniosłości prawnej nie przypisano okoliczności kontynuowania zatrudnienia po wydaniu decyzji ustalającej prawo do emerytury. Konsekwencje w postaci zawieszenia prawa przepis łączy z kontynuowaniem zatrudnienia po ustalonym w decyzji organu rentowego dniu nabycia prawa do emerytury, a nie po ustaleniu tego prawa. Nabycie prawa do emerytury jest niezależne od kontynuowania zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy, jednakże realizacja tego prawa ulega zawieszeniu do czasu rozwiązania stosunku pracy z tym pracodawcą. Rozważany przepis wyraża zasadę, że pracownikowi, który nabył prawo do emerytury i nie rozwiązał stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą przysługuje jedno świadczenie w postaci emerytury wypłacanej z ubezpieczenia społecznego albo wynagrodzenia osiąganego z tytułu zatrudnienia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 8 stycznia 2019 r., sygn. akt III AUa 313/18)

Trybunał Konstytucyjny analizując art. 103 ust. 2a ustawy w wyroku z dnia 7 lutego 2006 r. w sprawie o sygn. akt SK 45/04 uznał ten przepis za zgodny z ustawą zasadniczą. W uzasadnieniu wskazano, że emerytura jest w założeniu świadczeniem zastępującym, a nie uzupełniającym wynagrodzenie ze stosunku pracy. Istotą przyznania prawa do emerytury jest zapewnienie środków utrzymania w razie zaprzestania pracy w związku z osiągnięciem określonego wieku. Emerytura jest w założeniu świadczeniem, które zastępuje wynagrodzenie ze stosunku pracy. W rezultacie Trybunał Konstytucyjny potwierdził dopuszczalność wyeliminowania przez ustawodawcę równoczesnego pobierania świadczenia emerytalnego i wynagrodzenia ze stosunku pracy.

Sąd zważył, że na potwierdzenie prawidłowości zastosowania przepisu art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej wskazują również poglądy zawarte w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W przypadku osoby nabywającej prawo do emerytury i kontynuującej jednocześnie zatrudnienie na rzecz pracodawcy, u którego pracowała przed nabyciem prawa do tego świadczenia, realizacja i wypłata świadczenia następowała dopiero po rozwiązaniu stosunku pracy. Bez znaczenia przy tym jest, czy potwierdzenie spełnienia ustawowych przesłanek nabycia prawa do emerytury nastąpiło już w toku postępowania przed organem rentowym, czy też dopiero w następstwie ustaleń dokonanych w postępowaniu sądowym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2011 r., sygn. akt II UK 299/10). Zawarte w przepisach art. 134 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej określenia „wstrzymanie wypłaty” oraz „powstanie okoliczności” wskazuje, że regulują one sytuacje, w których powstanie przesłanek wstrzymania wypłaty świadczeń następuje w trakcie ich realizacji, powodując zaniechanie dalszej wypłaty. Przesłanka określona w art. 134 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej nie obejmuje istnienia w dacie nabycia prawa do świadczenia okoliczności stanowiących podstawę jego zawieszenia i uzasadniającej niepodejmowanie jego wypłaty, ale o powstanie takiej okoliczności w trakcie realizacji świadczeń, powodujące następnie zaprzestanie ich wypłacania. Wykładnia rozważanego przepisu nie jest tożsama z sytuacją, w której samoistną podstawę zawieszenia prawa do realizacji świadczenia emerytalnego stanowił art. 103a ustawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2017 r., sygn. akt III UK 227/16). Sąd Najwyższy potwierdził zatem prawidłowość zastosowania art. 103 ust. 2a ustawy zgodnie z jego gramatyczną wykładnią. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem i jednolitym stanowiskiem doktryny przepisy prawa ubezpieczeń społecznych powinny być wykładane ściśle (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2008 r., sygn. akt I UZP 6/08 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1999 r., sygn. akt II UKN 187/99 i z dnia 25 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 315/07).

W niniejszej sprawie zaś nie było kwestionowane, że odwołujący pozostawał w zatrudnieniu na dzień wydania zaskarżonej decyzji. Zatem organ rentowy prawidłowo przyjął, że prawo do wypłaty emerytury podlega zawieszeniu z uwagi na kontynuowanie przez ubezpieczonego stosunku pracy. Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., jak w sentencji.

SSO Renata Gąsior

ZARZĄDZENIE

(...)